τρελλή, ὥρμησε τρέχοντας πρὸς τὸν Πιὲρ Μαρί.

— Μαχαρίτ! φώναξε ἐκεῖνος. Ἄχ, Μαχαρίτ!

— Μὰ τὴν Ἁγία Ἄννα, φώναξε σὰν τρελλὴ ἡ Μαχαρίτ, μὴ φεύγης, Πιὲρ Μαρί μὴ μ' ἀφήνης!...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔπεσε σὰν τρελλὴ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου της. Μὰ ἡ δοκιμασία της ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ ἡ Μαχαρίτ, λιποθυμισμένη, θανάσιμα χλωμή, ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς γειτόνισσας.

Ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἔννοιωσε τὴν στιγμὴ ἐκείνη στὸν ὦμο του τὸ βάρος ἑνὸς χεριοῦ.

— Εἶνε ἡ Μοῖρα, Πιὲρ Μαρί! τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη στοὺς λυγμοὺς ὁ Ἤ6. Ἄτιμος ὅποιος δὲν κρατήση τὸ λόγο του.

Μὲ ἕνα ἀπότομο πήδημα, σχεδὸν ἀσυναίσθητο, ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἀνέβηκε στὴ βάρκα. Καί, ἀνοίγοντας τὸ κόκκινό της πανί, ὅμοιο μὲ τὸ πανὶ τῆς βάρκας τοῦ Ἤ6, ἀνοίχτηκε στὴν μανιασμένη θάλασσα.

— Ἂς γίνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! εἶπε μὲ φωνὴ τρελλοῦ.

— Ἂς γίνη τὸ θέλημά του! φώναξε ὁ Ἤ6, ποὺ τὸν ἀκολούθησε....

* * *

Ὧρες ὁλόκληρες εἶχαν περάσει.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐξακολουθοῦσαν μέσ' στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα νὰ παλεύοιν μὲ τὴ μοῖρα τους.

Ὅλοι οἱ χωρικοὶ εἶχαν συγκεντρωθεῖ στὸν ψηλὸ λόφο, τὸν ἐπιλεγόμενο Γολγοθᾶ, ὅπου ὑπῆρχε ἕνας σταυρωμένος Χριστός, καὶ ἐκεῖ, συμμαζεμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, γιὰ ν' ἀντέχοιν στὸν τρομερὸ ἄνεμο, κύτταζαν!

Ἀνάμεσά τους βρισκόταν καὶ ἡ Μαχαρίτ, ποὺ ὁ μεγάλος πόνος τὴν εἶχε κάνει νὰ συνέλθη καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶχε δεχθεῖ, μὲ κανένα τρόπο, νὰ τὴν μεταφέροιν στὸ σπίτι. Ὀρθὴ καὶ σφίγγοντας στὸ στῆθος της τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, κύτταζε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες γυναίκες τὴ θάλασσα.

Καὶ κάπου—κάπου ἀκουγότανε, ἀνακατωμένο μὲ τὸ χτύπημα τῶν δοντιῶν της, τὸ γρήγορο μουρμούρισμα τῆς τρελλῆς προσευχῆς της.

Ὡστόσο, ἐκεῖ κάτω, πότε ἀπομακρυνόμενες ἀπότομα καὶ πότε προσεγγίζοντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἡ δυὸ βάρκες ἐπάλευαν ἀπελπισμένα, κατευθυνόμενες πρὸς τὰ τρομερὰ Νησιά, πρὸς τὰ Νησιὰ τοῦ Θανάτου.

Ἑκατὸ φορὲς εἶχαν ἐξαφανισθεῖ κάτω ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ ἀρρομανοῦσαν καὶ ἑκατὸ φορές, ὡς ἐκ θαύματος, εἶχαν ξαναγεβεῖ στὴν ἐπιφάνεια. Καὶ τώρα πειὰ οἱ θαλασσινοί, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσαν, δὲν αἰσθάνονταν πειὰ μόνο τρόμο καὶ ἀγωνία, μὰ καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ πάλη τῶν δυὸ ἀντιζήλων.

Μὲ τόση σκληρὴ ἐπιδεξιότητα ἐμανουβράριζαν καὶ οἱ δυὸ τὸ τιμόνι καὶ τὰ πανιά, ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἔβλεπαν, ἔφταναν νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Ἤ6 καὶ ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἐπάλεναν γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωή τους καὶ ὄχι γιὰ νὰ πεθάνη ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό τους.

Ὁ ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε ἀκατάπαυστα, εἶχε μαζέψει τὰ σύννεφα σὲ τόσο μυκνοὺς ὄγκους, ὥστε, μολονότι ἦταν μέρα ἀκόμη, εἶχε σχεδὸν σκοτεινιάσει.

Ἔξαφνα, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, ἡ δυὸ βάρκες ἐξαφανίσθηκαν κάτω ἀπ' τὰ κύματα, καὶ ἀπ' τὰ πνιγμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία στήθη τῶν ψαράδων, ἀνέβηκε ὑπόκωφα μιὰ κραυγή:

— Μιὰ βάρκα ἀπόμεινε!...

— Ποιά; ρώτησε σὰν τρελλὴ ἡ Μαχαρίτ. Ποιά;

— Ὄ,τι θέλησε ἡ Μοῖρα, Μαχαρίτ! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη, τῆς ἀπάντησε ἕνας γέρος, κρατῶντας την γιὰ νὰ μὴ πέση.

Ἡ βάρκα ποὺ εἶχε ἀπομείνει, ἔκανε διάφορες μανοῦβρες τώρα ἐπὶ τόπου.

Σὲ λίγο ὅμως ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ τὴν σπρώχνη πρὸς τὴ στεριά, φουσκώνοντας τὸ πανί της, τὸ σκισμένο σὰν μὲ μαχαῖρι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Γυρίζει! γυρίζει!... σώθηκε...

Μὲ τὰ μάτια της διάπλατα ἀνοιγμένα, μὲ ἁπλωμένα τὰ χέρια, ἡ Μαχαρὶτ σιωποῦσε, συγκεντρωμένη ὁλόκληρη στὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπε. Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἐγύριζε;

Ἔξαφνα γονάτισε. Εἶχε διακρίνει πρώτη ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ γύριζε:

— Ὁ Πιὲρ Μαρί! φώναξε. Εἶνε ὁ Πιὲρ Μαρί!...

Μὰ οἱ ψαράδες ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ τρομερὴ προσοχὴ τὸ θέαμα, δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν πῶς ἔγίνοντο μὲ τόση ταχύτητα καὶ τόση ἐπιδεξιότητα ἡ μανοῦβρες τῆς βάρκας, πῶς ὁ Πιὲρ Μαρὶ ἐπρόφθαινε νὰ διευθύνη τὴ βάρκα καὶ νὰ μανουβράρη τὰ πανιά.... Ἔξαφνα μιὰ ἔκπληξη, γεμάτη θαυμασμὸ κ' ἐνθουσιασμό, τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ ξεσπάσουν σὲ ἀκράτητες, χαρούμενες κραυγές:

— Μὰ εἶνε καὶ ὁ Ἤ6 μαζύ του!... φώναξαν. Κυττάξτε... Εἶνε καὶ οἱ δυό!

— Ὁ Πιὲρ τὸν ἔσωσε!

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ οἱ δυὸ ἄνδρες εἶχαν βγεῖ στὴν ἀκρογιαλιά.

— Μαχαρίτ, Μαχαρίτ, ἀγάπη μου, ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω! φώναξε ὁ Πιέρ.

Γελῶντας καὶ κλαίοντας ἀπὸ τὴ χαρά, ἡ Μαχαρὶτ ἀκούμπησε στὸν ὦμο τοῦ συζύγου της τὸ κεφάλι της, τὸ τριχυμισμένο σὰν τὴ θάλασσα, ἐνῶ ὁ Ἤ6, λίγα βήματα κοντά, ἔχυνε χοντρὰ δάκρυα ποὺ ἔσμιγαν μὲ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ μιὰ πληγὴ κοντὰ στὸν κρόταφό του.

Ὁ Πιὲρ Μαρὶ τότε γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔλα καὶ σύ, Ἤ6!

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ἤ6 ἐδίστασε. Ἔκανε μιὰ κίνησι ἱκεσίας καὶ αἰτήσεως συγγνώμης μαζύ.

— Δὲν θὰ τὸν συγχωρέσης καὶ σύ, Μαχαρίτ, γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε; ρώτησε μὲ γλυκὸ τόνο ὁ Πιὲρ Μαρὶ τὴν σύζυγό του.

— Ἀφοῦ τὸν συγχώρεσες ἐσὺ καὶ τὸν συγχώρεσε κι' ὁ Θεός....

— Μαχαρίτ, ἀλήθεια λ'ς; φώναξε ὁ Ἤ6. Θὰ μὲ συγχωρήσης;

— Ναί, Ἤ6!

— Ἔλα, ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ Πιέρ.

— Στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, ἀδελφέ μου!

Καὶ οἱ δυὸ ἄντρες ἔσφιξαν μὲ ἀγάπη τὰ χέρια τους....

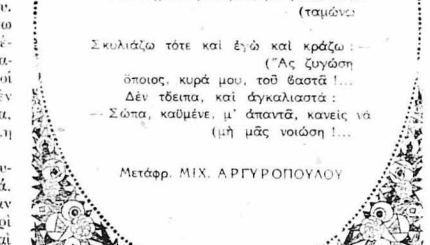

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΦΟΒΕΡΑ

(Τοῦ ΓΚΑΙΤΕ)

Μιὰ μέρα τὴν ἀγάπη μου παράμερ' ἀν-
(ταδώνω.
καὶ τῆς κολλιέμαι στὸ λαιμό,
ἀλλὰ κι' ἐκείνη μὲ θυμό:
— Γιά σύχασε, μοῦ φώναξε, γιατί σὲ κα-
(ταμώνω!

Σκυλιάζω τότε καὶ ἐγὼ καὶ κράζω: —
("Ας ζυγώση
ὁποιος, κυρά μου, τοῦ βαστᾶ!...
Δὲν τδειπα, καὶ ἀγκαλιαστά:
— Σώπα, καθμένε, μ' ἀπαντᾶ, κανεὶς νὰ
(μὴ μᾶς νοιώση!...

Μετάφρ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μιὰ περίεργη αὐτοκτονία. Βιαζόταν νὰ πάη στὸ... ὑπερπέραν!.... Ἡ ἑτοιμότης τοῦ Μαυροκορδάτου. Ὁ κ. Σπ. Σῖμος στὴ Βραΐλα. Ἡ ἱστορία τῆς «Πατρίδος».

Ἕνας ἔγγονος τοῦ Ζηνοβίου Πώπ, πάππου τοῦ κ. Γεωργίου Πώπ, Γεώργιος καὶ αὐτὸς ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος εἶχε σπουδάσει στὸ Παρίσι καὶ εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του στὴ Σορβώνη σὲ ἡλικίαν 19 ἐτῶν, αὐτοκτόνησε στὴ Σμύρνη, ὅπου εἶχε διορισθεῖ διευθυντὴς τῆς «Εὐαγγελικῆς Σχολῆς», ἀφήσας τὴν ἑξῆς σημείωσι:

«*Εἶμαι πλούσιος, ἔχω δόξαν, τίποτε δὲν μοῦ λείπει, ἀλλὰ στὴ φιλοσοφία ἔχω ἕνα κενόν. Βιάζομαι νὰ διευθυνθῶ στὸ μυστηριῶδες ὑπερπέραν*».

Καὶ ἔπεσε σ' ἕνα ποτάμι....

* * *

Ὁ Χόου στὴν ἱστορία του τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, λέγει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδᾶτος εἶχε μεγάλη ἐτοιμότητα στὶς ἀπαντήσεις του καὶ ἀναφέρει σχετικῶς τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Ρός, ὁ ὁποῖος εἶχε ρθεῖ στὴν Ἑλλάδα γιὰ πολιτικοὺς σκοποὺς στὰ 1825, εἶπε κάποτε στὸ Μαυροκορδᾶτο:

— Περίεργο πρᾶγμα! Περισσότερο μιλᾶμε ἐμεῖς στὸ Παρίσι γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, παρὰ σεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα.

— Αὐτὸ συμβαίνει, ἀπεκρίθη ὁ Μαυροκορδᾶτος, γιατὶ τὰ λόγια εἶνε εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ἔργα!....

* * *

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» κ. Σπυρ. Σῖμος, μετὰ τοὺς δημοσιογραφικούς του ἀγῶνας στὴν Ἑλλάδα, κατέφυγε στὴ Βραΐλα τῆς Ρουμανίας, ὅπου διορίστηκε καθηγητὴς στὸ Λύκειο τοῦ Ἱεροκλέους.

Τότε ἐξεδίδοντο στὸ Βουκουρέστι ἡ σημερινὴ «Πατρίς», ἕνα μικρὸ φυλλαράκι, μὲ διευθυντὴ τὸν Ἀριστοτέλη Μιχαὴλ καὶ ὁ «Σύλλογος», μικρὴ ἐπίσης ἐφημερίς.

Καὶ ἡ δυὸ αὐτὲς ἐφημερίδες ἐζήτησαν νὰ προσλάβουν ἀρχισυντάκτη τους τὸν κ. Σῖμον, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε, μὴ θέλοντας νὰ ἐπανέλθη στὴ δημοσιογραφία.

Δὲν κατώρθωσε ὅμως καὶ νὰ πνίξη τὴν ἐσωτερική του παλιὰ κλίσι καί, ἔξαφνα, δημοσιεύθηκε στὴν «Πατρίδα» μιὰ ἀνταπόκρισις τοῦ κ. Σίμου ἀπὸ τὴ Βραΐλα, ἡ ὁποία ἔκαμε ἐντύπωσι μεγάλη.

Τόσο μάλιστα ἄρεσε ἡ ἀνταπόκρισις αὐτή, ὥστε ὁ μακαρίτης Μιχαήλ, ὁ διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος», σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴ Βραΐλα, γιὰ νὰ γνωρίση καὶ προσωπικῶς τὸν ἄγνωστο Ἀθηναῖο δημοσιογράφο. Ὅταν δὲ τὸν συνάντησε, τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν καθηγεσία καὶ νὰ δεχτῆ τὴ θέσι τοῦ ἀρχισυντάκτου στὴν ἐφημερίδα του.

Ὁ κ. Σῖμος ὅμως ἀρνήθηκε.

— Μὴν ἔρχεσαι γιὰ τὴ δική μου «Πατρίδα», τοῦ εἶπε τότε ὁ μακαρίτης Μιχαήλ. Ἔλα καὶ ἐργάσου στὴν ἐφημερίδα μου γιὰ τὴν μεγάλη μας Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ λόγια τοῦ Μιχαὴλ συγκίνησαν τὸν κ. Σῖμο, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη ν' ἀναλάβη ἐργασία στὴν «Πατρίδα» τῆς Βραΐλας. Κ' ἔτσι ἡ μικρὴ αὐτὴ ἐφημεριδοῦλα ἔγινε σιγὰ—σιγὰ ἡ σημερινὴ «Πατρίς», μιὰ δηλαδὴ ἀπὸ τὶς πρῶτες Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες.